

Jakmile jsem se ocitla zpátky v galerii, obklopilo mě příjemné teplo. Ani jsem si neuvědomila, jak jsem na té lavičce promrzla. Okamžitě jsem si všimla, že blondýnka znovu zaujala své místo za barem. Usoudila jsem, že nemohla být jednou z té dvojice, protože ten muž tvrdil, že ji cestou ven zahlédl, jak jde dovnitř, a obě postavy si ještě šeptaly, když vyšel ven a vyrušil je.

Kdo to mohl být? Rozhlédla jsem se po místnosti a pátrala očima mezi přítomnými, abych zjistila, jestli někdo z nich odpovídá temným siluetám ze zahrady. Pak jsem se zarazila. Zrak mi padl na čtyři stařenky na druhé straně galerie. *Panebože, místní rozvědka. Co ty tady dělají?*

Vůdkyně skupiny, impozantní žena kolem osmdesátky s přilbou naondulovaných bílých vlasů s lehce namodralým odstínem a odhodlaným leskem v očích, sebevědomě nakráčela k plátnu zavěšenému na drátech od stropu a zamžourala na něj. Mabel Cookeová. Pravděpodobně nejhorší ze všech stařenek a stejně smrtící jako španělská inkvizice. Ona a její kamarádky Glenda Baileyová, Florence Doylová a Ethel Webbová vládly vesnici Meadowford nad Smythem, kde jsem si otevřela čajovnu. Proslýchalo se, že jejich vliv sahá až do nejvyšších pater oxfordské městské rady.

Ucítila jsem, jak mě za paži chytila čísi ruka, a když jsem se otočila, spatřila jsem vedle sebe Cassie. Oči jí zářily vzrušením.

„Ach, Gemmo. John mi právě prozradil, že v pondělí odjíždí na aukci do Florencie a nabídl mi, abych jela s ním!“ Na moment zaváhala. „Myslíš, že se beze mě v čajovně na pár dní obejdeš? V pondělí máme stejně zavřeno, takže vlastně jen v úterý. Ve středu se vrátím a přes týden nikdy nemáme tolik práce. Co říkáš?“

„Jen jed,“ přerušila jsem svoji kamarádku a usmála se na ni. „Neboj se, v pohodě to zvládneme. Jsem ti opravdu vděčná, že mi pomáháš i mimo otvíračku, ale přece nejsi můj otrok. Budete mít čas navštívit i galerii Uffizi, abys viděla Michelangelova *Davidu* a všechny ostatní poklady?“